

seminarium varadiensis

Anul XI
Numărul
2 (70)
NOIEMBRIE
2014

Realizat de Seminarul Teologic Greco-Catolic „Sfinții Vasile, Grigore și Ioan”, Oradea

VINO ȘI URMEAZĂ-MĂ!

“Vino și urmează-mă!” sunt cuvinte ce reprezintă un îndemn și în același timp o chemare; invită la acțiune. Sunt cuvintele pe care Isus le adresează, într-un fel sau altul, ucenicilor Săi. Aceste cuvinte stau în fața unei schimbări. De fiecare dată când se rostesc, cel care le spune, dar și cel care le ascultă, devin implicați într-o dinamică activă. Se întâmplă ceva! Ceva diferit de ce era până acum. Ceva mai bun, mai fascinant.

Atunci când Isus ne adresează și nouă aceste cuvinte, uneori cu frică, alteori cu fiori, pășim în urma lui, curioși de ceea ce ne rezervă parcursul împreună cu El. Apostolii lui Isus au dat ascultare glasului care i-a invitat să-l urmeze și astfel au devenit prietenii Lui apropiați, au devenit instrumentele Lui. Ei și-au asumat misiunea ca pe un nou mod de viață. Din momentul în care l-au urmat pe Isus au știut că nu mai este loc pentru pescuit, pentru familie sau pentru celelalte activități pe care le făcuseră până atunci. Au primit o viață nouă, diferită. Au primit viața cea plină și nu numai că au primit-o, dar trebuie să o dea mai departe. Trebuie să o împărtășească celorlalți.

Există însă în Evanghelie un exemplu care ne întristează. Un tânăr îi cere lui Isus “rețeta” pentru viața veșnică. După ce Isus îi adresează invitația „Vino și urmează-mă!” acesta se depărtează de la el întristat. Probabil că a vrut să-l urmeze pe Isus, dar

nu a vrut să-și lase avuțiile sale, iar regula este clară: vinde tot, dă săracilor și apoi urmează-mă. Cu alte cuvinte, eliberează-te de trecutul tău și apoi vino cu mine. Probabil că de aceea mulți tineri din ziua de azi nu răspund pozitiv acestei chemări. Le este frică să se elibereze de ce nu le aparține. Tânărul din Evanghelie a plecat întristat. Oare cum a fost restul vieții lui, după ce l-a refuzat pe Isus? A mai reușit oare să găsească fericirea? Mă întreb adesea, de ce le este frică tinerilor de Dumnezeu?

Tineri și foarte tineri suntem și noi, cei din comunitatea Seminarului. Printre dubii și întrebări, ne străduim în fiecare zi să discernem care sunt lucrurile de care Isus ne cere să ne lipsim, pentru a-L putea urma cum se cuvine. Procesul de formare este diferit de cel al apostolilor, chiar dacă îndemnul este același: vino și urmează-mă! Activitățile sunt diferite de cele ale apostolilor, chiar dacă ținta este

aceleași: Dumnezeu. Noi suntem diferiți de apostoli, chiar dacă suntem făcuți din același lut. Domnul, în schimb, este același. El este cel care ne modelează pe fiecare, în funcție de vocația proprie. Iar noi, în spirit de reculegere și interiorizare a vieții, ne străduim să ne obișnuim cu trăirea permanentă a prezenței lui Dumnezeu.

Pr. Anton CIOBA
Rector

NECESITATEA CONVERTIRII

(continuare din numărul anterior)

S-ar putea ca uneori să nu simțim rușinea păcatului, nici să-i vedem grozăvia (un lucru care este de fapt la ordinea zilei în lumea de azi – pierderea sentimentului păcatului). În acest caz, vom lăsa deoparte judecata noastră, unde lucrurile par a fi în regulă, și vom trece de partea lui Dumnezeu, împotriva noastră, căci numai judecata Lui cu privire la păcatul meu e dreaptă. Căci dacă nu am crede în judecata lui Dumnezeu care ne acuză, L-am face mincinos, cum ne avertizează Sf. Apostol Ioan (1In. 1,10).

Chiar dacă spiritul nostru, uneori, este arid și în inima noastră nu simțim nici o căință, nici o părere de rău, dacă ne vom mărturisi această sărăcie de neputință, vom umple acest gol al inimii noastre. Dar nu ne putem rușina cu adevărat de păcatele noastre, decât la picioarele Crucii. Aici (la picioarele Crucii), precum evreii, care ascultau predica lui Petru în ziua de Rusalii, aflu că prin păcatul meu „eu m-am făcut dușmanul Tatălui, pentru că am răstignit pe Fiul Său. Dar pe Acela pe care eu L-am răstignit Dumnezeu L-a înviat” (Fa. 2,24).

Numai aici se produce adevărata căință, în sufletul meu. Acesta este momentul convertirii sau reconvertirii, am putea spune. Căința, rușinea și părerea de rău de păcate, mă duce la Cel Răstignit și El e Acela care mă iartă. Căci dacă este adevărat că eu L-am răstignit, este și mai adevărat că El însuși S-a dat de bună voie pentru mine. Și astfel, rușinii mele de a-L fi răstignit pe Isus prin păcatul meu îi urmează uluirea de a primi iertarea din partea Lui. Iertarea adică eliberarea mea de păcat. Căci a ierta înseamnă a elibera. Și toată pedagogia divină a Tainei Spovezii constă în aceea că sufletul nostru trece de la starea rușinoasă de păcătos, de înrobitor, de înlănțuit, la starea de iertat, de eliberat, de dezlegat. Astfel, păcătosul scapă de vinovăție, de starea de remușcare a păcatului, căci zice Sf. Ioan „Chiar dacă inima noastră ne-ar osândi, Dumnezeu (cel ce iartă) este mai mare decât inima noastră” (1In. 3,20). Da, eu sunt vinovat, și nu numai de crima de pe Golgota, ci și de suferința și agonia lui Isus în toți aceia în care suferă El și agonizează până la sfârșitul veacurilor. Dar totodată am siguranța că El m-a iertat.

Căci Isus a devenit conștiința noastră de creștini. În sensul vieții și sfințeniei Sale, eu văd lipsa de sens a vieții mele; în oglinda bunătății Sale eu văd răutatea mea. Iar pentru a scăpa de răutatea mea eu nu văd altă scăpare decât să mă refugiez în El, să renunț la mine însumi și să primesc viața Sa, Învierea Sa. În felul acesta noi nu vedem pe Cruce numai pe Isus răstignit, desfigurat prin păcatele noastre, ci-L vedem și pe Isus cel transfigurat prin iertarea ce ne-o acordă. El ne cuprinde și pe noi în transfigurarea și Învierea Sa.

Căci convertirea sau pocăința nu este numai o descărcare de vinovăție, ci este și un triumf al iubirii divine, pe care o primim atotstăpânitoare în noi. De acum nu mai este vorba să fim nemulțumiți de noi și de răutatea noastră, ci să fim mulțumiți și fericiți de Dumnezeu, de dragostea și iertarea Lui și de bucuria cu care ne-a copleșit. Pentru că în adevăratul ei sens spovada, mărturisirea păcatelor, trebuie să fie o celebrare, o preamărire a iubirii divine și nu numai un fel de preș de care ne ștergem praful de pe picioare, înainte de împărtașanie.

Eu m-am căit, Dumnezeu m-a iertat și de acum laud, proclam bunătatea și slava Lui.

Psalmul 50, cuprinde într-un mod viu și practic aceste trei faze ale adevăratei convertirii:

- în faza întâi, penitentul biblic își mărturisește propria

sa vină: „căci fărădelegea mea eu o cunosc și păcatul meu este pururi înaintea mea”.

- în faza a doua el își afirmă încrederea în iertare: „... spăla-mă-vei și mai mult decât zăpada mă voi albi, auzului meu vei da bucurie și veselie...”.

- în faza a treia penitentul recunoscător, devine apostol și exclamă „învăța-voi pe cei fărădelege căile Tale și cei necredincioși la tine se vor întoarce”.

După ce ne-am umilit, ca Maria Magdalena la picioarele lui Isus după ce ne-am căit și am plâns mai întâi de durere, apoi de bucurie, nu mai avem alt dor decât acela de a proclama în fața lumii bunătatea și iubirea lui Dumnezeu care m-a iertat. Amin.

Pr. Anton RUS
Asistent spiritual

CONCERTELE DE JOI SEARA

Stabilit la Oradea nu demult, am avut surpriza plăcută să constat o activitate muzicală bogată pe plan local, materializată în manifestări artistice variate.

Am asistat la spectacole de operă și concerte simfonice la care participă un public numeros, avizat și doritor de acte artistice de valoare. Marea bucurie a fost nu doar faptul că sălile sunt pline, dar și constatarea că publicul orădean manifestă un profund respect față de actul artistic și față de artiștii care își etalează pe scena Filarmonicii sau a Teatrului “Regina Maria” talentul, dăruirea și rezultatele muncii lor asidue.

Filarmonica orădeană oferă cu generozitate publicului doritor, în fiecare joi (și nu numai), concerte simfonice cu program adaptat cerințelor publicului și posibilităților orchestrei, prezentând doritorilor care umplu sala din Strada Moscovei lucrări ale marilor compozitori și soliști de valoare, atât români, cât și străini. Cu toții sunt primiți deosebit de călduros, în acest fel publicul manifestându-și respectul și aprecierea pentru talentul împărtășit.

Seminariștii greco-catolici orădeni au privilegiul de a avea mai multe abonamente la concertele simfonice oferite de Filarmonică în fiecare joi seara și cei

care doresc își pot reîncărca bateriile într-un mod care să le aducă nu doar satisfacții și bucurii de moment, ci și un proces eficient, ce-i drept îndelungat, de formare și educare a sufletului, spiritului și intelectului. S-a demonstrat de către cercetători americani, cu studii și experimente efectuate pe mai mulți tineri, că muzica ajută la creșterea coeficientului de inteligență, pe lângă îmbogățirea cunoștințelor de cultură generală, educarea și rafinarea bunului-gust, a intelectului, la îmbogățirea paletei spirituale proprii a fiecărui suflet care ia contact cu o muzica elevată.

Cu atât mai mult, toate aceste lucruri sunt necesare formării solide a viitorilor clerici, care vor avea nevoie de toate aceste calități, mult mai mult decât în alte domenii de activitate. Mai ales că vocația religioasă și vocația artistică sunt îngemănate. Sfintele Liturghii și celelalte servicii religioase sunt toate

muzicale și este nevoie de oameni și de suflete care să vibreze muzical la unison cu divinitatea și cu sufletele credincioșilor: “Cântați Dumnezeului nostru, cântați; cântați Împăratului nostru, cântați” (Ps.46,6). Pe de altă parte, cele mai mari capodopere muzicale au subiecte și teme religioase: să ne gândim la textul Simfoniei a IX-a de Beethoven de exemplu, care are la bază pentru final un text de Schiller, profund religios. Apoi “Requiem”-ul lui Verdi, ca să dau un singur alt exemplu, dar lista este mult, mult mai lungă.

Este nevoie certă de educare și formare muzicală și artistică pentru viitorii preoți, care va ajuta la creșterea, îmbogățirea și cizelarea intelectului, a sufletelor și spiritelor lor, la formarea lor ca adevărați

intelectuali de care credincioșii și Biserica noastră are atâta nevoie!

Profitați, dragi seminariști, de un avantaj pe care nu toate seminarele îl au, acela de a avea o filarmonică în orașul în care vă educați și vă formați și de a avea gratis ocazia de a crește și de a vă îmbogăți spiritual o dată în plus! Nu vă temeți că “nu înțelegeți muzica simfonică”... nici nu trebuie să o înțelegeți! Trebuie doar să o simțiți: așezați-vă în fotoliu cu inima deschisă și lăsați-o să vă inunde; va lucra încet și sigur, vă va modela și vă va rafina și înnobila sufletele!

Filarmonica, cu concertele săptămânale și Teatrul “Regina Maria”, cu spectacolele de teatru de dramă și opera, vă așteaptă!

Viorel BĂDICEANU
Anul I

SUNTEM SAU AVEM UN CORP?

(I)

Ce înseamnă și ce valoare are azi, într-o societate consumistă și aplecată tot mai mult asupra aparenței, corpul sau partea fizică a ființei umane? Avem sau suntem un trup? Ne identificăm cu acest corp sau e doar „un al treilea” între lume și subiect? Care sunt motivele principale care necesită o reflecție actuală mai profundă asupra corpului uman?

Astăzi, această temă este foarte discutată iar părerile în jurul ei foarte diversificate; corpul uman este una dintre imaginile cele mai prezente în paginile ziarelor sau ale revistelor, sub reflectoarele pătrunzătoare ale televiziunilor, nuditatea masculină și feminină ocupă un spațiu imens pe panourile publicitare întâlnite la orice pas, în reclamele și publicitatea TV, chiar și atunci când, bietul client ar vrea să cumpere o simplă mașină de spălat sau un frigider. Și totuși, la nivelul unei culturi materialiste, ne găsim în fața unui paradox în ceea ce privește atitudinea generală asupra acestui corp: în anumite circumstanțe se pare că îl exaltăm și îl divinizăm până la limita zeificării, urmând ca în câteva secunde să îl negăm cu vehemență.

Pe de o parte, corpul uman este văzut ca una din valorile supreme ale societății actuale, este ridicat la nivel de dogmă modernă: publicitate, multiple trucuri de îngrijire și înfrumusețare, exerciții fizice epuizante, copii în sălile de forță chiar de la o vârstă fragedă... ajungându-se până la mentalitatea că un corp bolnav, invalid sau mai puțin estetic trebuie ascuns sau eliminat. Ultimele statistici evidențiază creșterea numărului de avorturi ale copiilor cu malformații fizice minuscule, care s-ar rezolva printr-o simplă intervenție chirurgicală post-natală.

Pe de altă parte, există o tot mai prezentă negare a corpului uman, unde se promovează tot mai mult mentalitatea conform căreia pot face tot ceea ce vreau

cu acest corp care îmi aparține în totalitate: pot să-l transform după dorințele mele, după moda timpului, după trăirile mele interioare, în fond nu există corpul meu ci ideea mea de corp; să ne gândim un pic la chirurgia estetică menită a corecta defectele fizice spre o estetică perfectă (sunt multe cazuri în Europa unde cadoul pentru fiica devenită majoră, este o operație estetică), la ideologia genului unde corpul dispare fiind înlocuit de propria voință asupra corpului fizic. În cadrul acestei ideologii, tot mai frecvent întâlnită și în țara noastră, corpul este văzut ca ceva neimportant. Este vorba de o viziune care, refuzând ideea conform căreia un corp este deja sexuat prin natura sa, susține faptul că

sexul persoanei poate fi determinat de voința sau de dorința proprie a individului care, evident, poate alege cărui sex să aparțină. Direcția în care se îndreaptă această ideologie este aceea de a despărți, de a divide, de a face diferența între corp și gen, ca și cum nu ar avea legătură unul cu celălalt. E ca și cum am spune: pe de o parte există un corp iar pe de altă parte o identitate sexuală unde individul poate alege cum să combine acești doi termeni. Rezultă, astfel, o noțiune particulară a identității personale: identitatea concepută nu ca și un proces psiho-afectiv, un fel de sedimentare și articulare a diferiților factori identificatori, ci

doar ca și un fel de *costum*, o pură aparență suprapusă peste istoria subiectului, peste memoria și inconștientul său. Astfel, corpul uman vine perceput nu ca și un dat de fapt, ceva ce îmi este dat în mod natural, ci ca un rezultat de atins; poate fi exaltat până dincolo de limita normalului deoarece este un obiectiv de realizat prin orice mijloace, dar în același timp poate fi negat deoarece se poate modifica în orice situație nesatisfăcătoare pentru subiect.

Această reevaluare a corpului uman este unul

(continuare în pag. 5)

CĂRBUNII APRINȘI

În cele ce urmează, aș dori să vă propun spre meditație două texte, care să ne conducă spre înțelegerea și aplicarea unei psihologii diferite de cea a omului actual. Autorii textelor fiind Petru și Pavel, cei mai înverșunați apostoli ai lui Isus. Iată primul text:

Sfințiți-L pe Domnul Hristos în inimile voastre, gata oricând să dați răspuns oricui vă cere cont de speranța voastră, dar cu blândețe și bună-cuviință, având o conștiință curată, ca tocmai în ceea ce sunteți calomniați să fie rușinați cei care bârfesc purtarea voastră bună în Hristos. 1Pt.3:15-16.

Apostolul Petru ne îndeamnă să avem o conștiință curată pentru a oferi un răspuns bun împotriva tuturor calomniatorilor noștri. Astăzi, în această societate în care predomină sentimentul răzbunării și al aroganței, mai mult ca oricând acest cuvânt al lui Petru trebuie pus în practică, iar noi, ucenicii de la Școala Iubirii, suntem datori să oferim primii acest exemplu. Doar astfel îi putem ajuta pe cei care ne-au greșit să aprecieze Cuvântul viu al Scripturii. Apostolul Pavel a scris:

Nu vă faceți singuri dreptate, iubiților, ci lăsați loc mâniei [lui Dumnezeu], căci este scris: A mea este răzbunarea, eu voi răsplăti, spune Domnul. Dimpotrivă, dacă dușmanului tău îi este foame, dă-i să mănânce; dacă îi este sete, dă-i să bea; căci făcând astfel vei aduna cărbuni aprinși pe capul lui. Nu te lăsa învins de rău, ci învinge răul prin bine! Rom. 12:20,21.

(urmare din pag. 4)

din multe aspecte ale Revoluției sexuale din anii '60. Înainte de aceasta, acest corp nu era luat prea mult în considerare, dimpotrivă era văzut ca o greutate; nevoile sale fundamentale, emoțiile, nu erau înțelese ca foarte importante, ci trebuiau, mai degrabă, controlate, inhibitate, pentru a facilita creșterea personală atât a bărbatului cât și a femeii. Chiar și o parte a lungii tradiții platonice vedea în corp originea multor neajunsuri, a multor limitări: corpul este originea pasiunilor, a dorințelor nesănătoase, ale erorilor și așa mai departe. Dacă omul ar fi spirit pur, pentru a continua cu Platon, toate acestea nu ar exista. Punând între paranteze concepția platonice despre corp, suntem nevoiți să recunoaștem că acesta ne apare ca ceva fragil, în toate sensurile posibile; așadar, dacă omul este o ființă corporală, poartă cu el pretutindeni toate aceste fragilități. În acest context, nu aș vrea să insist asupra fragilității în sensul pur fizic (nevoile instinctive, limitarea forțelor fizice, îmbătrânirea, lipsa conștientului în timpul somnului, bolile și, în cele din urmă, moartea) sau asupra fragilităților care, orientate greșit, iau imediat o conotație morală (nevoile instinctive duc, în mod imediat, la lăcomie? Instinctul sexual duce neapărat la intemperanță?). Important e doar să recunoaștem că, corpul ne amintește, mult mai

Răspunzând cu bunătate atunci când ești provocat, poți să îi faci și pe cei mai răi oameni să își schimbe atitudinea și astfel vei scoate la iveală ceea ce este mai bun în ei. Arătând bunăvoință, empatie și chiar compasiune față de cel care te-a jignit, ai putea să-l ajuți să învețe din conduita ta, Legea Iubirii. Răspunsul tău blând îi va oferi persoanei respective un punct de meditație asupra conduitei tale exemplare.

Deci dacă ne răzbunăm luăm un drept al lui Dumnezeu! În lumina îndemnului lui Pavel, noi ucenicii de la Școala Iubirii, să fim primii care să aplicăm psihologia aprinderii cărbunilor!

Cristian NEAGOE

Anul I

insistent decât spiritul nostru, că suntem ființe limitate și failibile. A recunoaște aceste limite (puternice și, în marea lor parte, imprevizibile) înseamnă a fi capabili de a înțelege omul într-un context ce-l putem defini ca *dramatic*. În acest sens, viața ne apare nu doar ca și o luptă pentru supraviețuire, ci și ca o tentativă de a implica aceste forțe limitate și scurtul nostru timp, dându-le un sens. Tocmai aceste limite sunt cele care, paradoxal, dau valoare propriilor gesturi: afirmăm că *timpul e prețios* tocmai pentru că durata unei vieți este limitată. Într-un timp infinit orice experiență existențială, fără limite de timp și spațiu, nu ar avea valoarea pe care o dă „trecerea rapidă a timpului”.

(va continua)

Florin BODE

Vice-Rector

Bibliografie: R. SCOTTO, *Orizzonti di libertà*, Ed. Città Nuova, Roma 2007; U. GALIMBERTI, *I vizi capitali e i nuovi vizi*, Feltrinelli, Milano 2005; L. GALLI, *Dal corpo alla persona*, San Paolo, Milano 2008; J. NORIEGA, *Il destino dell'eros*, Edizione Dehoniane, Bologna 2006; A. SCUOLA, *Uomo-dona, Il mistero nuziale*, PUL-Mursia, Roma 1998.

VILLANOVA DEL GHEBBO - UN SINGUR ORAȘ, O SINGURĂ FAMILIE

Când mă gândesc la experiența pastorală la care am luat parte în această vară, îmi vine în minte chemarea pe care Isus o face celor doi frați, Petru și Andrei: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni. Iar ei, îndată lăsând mrejele, au mers după El.” (Mt 4,19-20).

Cu câteva luni înainte să am parte de experiența cea mai importantă din punct de vedere pastoral și spiritual, care mi-a deschis ochii și mi-a arătat în ce constă a fi „lucrător în via Domnului”, am fost chemat de către fostul rector, pr. Antoniu Chifor, pentru a mă întreba dacă aș fi de acord să merg pentru o lună și jumătate în pastorație în Italia.

Să fiu sincer, prima mea reacție nu a fost tocmai una pozitivă, ci una plină de teamă și de semne de întrebare. O reacție firească în fața necunoscutului. Și primul cuvânt pe care l-am rostit a fost „nu”, deoarece nu mă simțeam pregătit pentru o asemenea provocare. Dar Părintele Rector a insistat ca eu să merg, asigurându-mă că această experiență va fi foarte benefică pentru mine.

Astfel, în data de 02.06.2014, mă aflam pentru prima dată într-un aeroport, așteptând să zbor spre un oraș necunoscut din Italia; emoțiile erau de nedescris.

La destinație am fost așteptat de preotul Don Giuliano Gulmini, cu care urma să stau și de la care aveam să învăț cum să faci dintr-un orașel o mare familie.

După ce am ajuns în Villanova del Ghebbo, împreună cu Don Giuliano, am făcut o scurtă vizită a casei parohiale, după care am trecut la treabă. Mi-a explicat care este rolul meu: acela de a mă integra cât mai bine în Oratoriul de copii și să învăț cum se conduce și se organizează un astfel de oratoriu.

Activitatea la care am luat parte timp de trei săptămâni, de luni până vineri, se numește „GREST”. La această activitate, care se desfășoară doar pe perioada verii, erau chemați toți copiii între 7 și 12 ani din parohie. De acești copii se ocupau tinerii oratoriului, băieți și fete, între 15 și 23 de ani, îndrumați de Don Giuliano. În fiecare an, activitatea are o altă tematică.

Anul acesta a fost vorba de Grimmland – lumea fraților Grimm. În fiecare zi animatorii interpretau o poveste, spre delectarea copiilor care așteptau acest moment cu nerăbdare, după care urma o scurtă morală a poveștii. Același lucru l-am avut și eu de făcut de câteva ori, fiindu-mi destul de dificil, dar mulțumit de reacția de bucurie a copiilor.

Desigur, nici partea spirituală nu a fost neglijată: participam zilnic la Liturghie, iar când aveam ocazia, la *Laude* – pe care Don Giuliano le făcea în particular. Sâmbăta și duminica eram invitat, la finalul Liturghiei, să cânt o priceasnă mariană în fața icoanei Maicii Domnului.

Împreună cu Don Giuliano, am mers la familiile din parohie, la bolnavi și am participat la multe

serate organizate împreună cu întreaga comunitate din Villanova del Ghebbo. Ceea ce m-a impresionat cel mai mult, a fost relația dintre preot și comunitate. Am înțeles că este important ca preotul, fie căsătorit, fie celib, în orice parohie ar merge, să întemeieze o mare și „sfântă familie”.

Am avut ocazia să particip și să dau

o mână de ajutor și la exercițiile spirituale organizate de Acțiunea Catolică din orașul Rovigo, pentru tinerii din parohiile vecine orașului. În ultima săptămână a șederii mele în Villanova del Ghebbo, Don Giuliano, considerând că vrednic e lucrătorul de plată sa, mi-a arătat împrajurimile.

La finalul acestei „aventuri”, în ziua de 10.08.2014 m-am întors acasă, încântat de faptul că această experiență s-a terminat cu multe prietenii, cu dorința de a mă reîntoarce într-o bună zi și cu hotărârea ca în viitor, cu voia lui Dumnezeu, să reușesc același lucru pe care l-a realizat Don Giuliano, acela de a transforma un orașel într-o mare familie.

Pe această cale, le transmit tuturor colegilor mei seminariști salutul lui Don Giuliano și dorința lui ca această tradiție începută în 2004 să continue cât mai mult posibil.

Petru-Cristian BONȚE

Anul IV

HIROTONIRE DE DIACON

În cadrul Sfintei Liturghii arhieresti celebrată în Biserica Seminarului din Oradea luni, 27 octombrie 2014, ipodiatonul Ioan Grad a fost hirotonit diacon, prin punerea mâinilor Preasfinției Sale Virgil Bercea.

Născut la data de 17 septembrie 1986, părintele diacon este originar din Săcel, județul Maramureș, fiind căsătorit din anul 2013. S-a format în cadrul Seminarului Teologic Sfinții Trei Ierarhi "Vasile, Grigore și Ioan" din Oradea, fiind absolvent al Departamentului din Oradea al Facultății de Teologie Greco-Catolică din cadrul Universității "Babeș-Bolyai" Cluj Napoca din anul 2009. A absolvit cursurile de Masterat în cadrul aceleiași facultăți în anul 2011.

Alături de noi, seminariștii, la Sfânta Liturghie a participat un grup de tineri, surori și preoți din diferite țări europene, participanți la întâlnirea de organizare a Campusului Ecumenic Internațional de la Loreto.

La Sfânta Liturghie, alături de PSS Virgil, au concelebrat doi preoți romano-catolici din Italia, pr. rector Anton Cioba, părinții spirituali Anton Rus, Grigore Borzoș, Cristian Tisăliță, pr. administrator Eduard Roman, pr. paroh Eduard Fischer și pr. Paul Popa.

Îi dorim părintelui diacon Ioan, un drum luminat de Dumnezeu, multe haruri și binecuvântări în misiunea sa de slujire.

Antoniu SUCIU
Anul III

NOAPTEA ARESTĂRILOR EPISCOPILOR MARTIRI

În seara de 28 octombrie a anului 1948, episcopii greco-catolici au fost arestați rând pe rând de Securitate, pentru faptul că se dorea cu orice preț scoaterea Bisericii Române Unite în afara legii, de către regimul comunist. Ofensiva explicită a guvernului de a înlătura capii Bisericii Greco-Catolice, a fost începutul a ceea ce avea pe urmă să fie una din cele mai negre perioade din istoria acestei Biserici.

Începând cu această seară, episcopii Valeriu Traian Frențiu, Iuliu Hossu, Alexandru Rusu, Ioan Bălan, Ioan Suci, Vasile Aftenie și Tit Liviu Chinezu au fost arestați rând pe rând și duși la Dragoslavele, pe urmă la mănăstirea Căldărușani, care a fost transformată ulterior în lagăr, iar mai apoi la Sighet, unul din cele mai crunte locuri de detenție din perioada comunismului.

În 28 octombrie 2014, la 66 de ani de la evenimentul arestării episcopilor greco-catolici, în biserica Seminarului nostru, seminariștii împreună cu formatorii au organizat un moment de reculegere spirituală în cinstea celor care au dat mărturie, cu prețul martiriului lor, despre credința în Cristos, în Biserica Catolică și în Sfântul Părinte Papa.

Comemorarea a început cu o scurtă introducere

a părintelui rector, Anton Cioba, care ne-a explicat importanța și însemnătatea acestei date în istoria contemporană a țării, cât mai ales a Bisericii din care facem parte. După aceasta, seminariștii anilor III și IV ne-au prezentat pe scurt biografiile fiecărui episcop în parte. Astfel, din aceste relatări am putut afla lucruri pe care unii dintre noi nici măcar nu le bănuiam, în legătură cu torturile și chinurile la care au fost supuși episcopii noștri și pe care le-au acceptat cu atâta smerenie și iubire pentru Biserica Română Unită.

Sfârșitul acestor prezentări a fost urmat de Binecuvântarea Euharistică și un moment de *silentium sacrum*, moment menit să ne îndrepte ochii și mintea spre Ceruri, către episcopii noștri și prin care să le mulțumim pentru tot binele pe care l-au făcut Bisericii Greco-Catolice prin martiriul lor.

Această seară a fost prilejul ideal de a înțelege ce înseamnă să fii apostol al lui Cristos, urmând exemplul episcopilor noștri martiri, inspirați fiind de cuvintele cardinalului Iuliu Hossu „Credința noastră este viața noastră”.

Cristian MATUS
Anul II

ZI DE RECULEGERE

Este adevărat: în adâncul meu, în adevărata mea ființă, pot să-l întâlnesc pe Dumnezeu! Acolo, El este prezent, mișcă. Acolo țâșnește Izvorul. Trebuie să merg dincolo de personajele mele. Ele se transformă în ecran.

Mi-e sete. Sunt invitat să beau, aud glasul, chemarea, dar am probleme să găsesc drumul care duce la IZVOR. Probabil trebuie să las ca tăcerea să se instaleze liniștit în mine. Să nu forțez nimic. Să ascult iar.

Mă uimește că El e așa de aproape. Am constatat asta de mai multe ori. Este cărarea de cealaltă parte a vadului, dar nu apuc pe ea niciodată. Este ca și cum aș fi departe. Pot să mă usuc și să mor de sete la doi pași de IZVOR. Nebunie curată!

Am vrut să contemp lu peisajul, dar în același timp simțeam invitația de a pătrunde în interior. Am închis ochii și mi-am dat seama într-o clipă că El era mai frumos decât toate peisajele.

Experiența lui Dumnezeu. Această îmbrățișare inexprimabilă care orbește și care face să-ți ții respirația. Această certitudine care pune stăpânire pe noi, ștergând dintr-odată luni și ani de căutări, de reflecții, de discuții și de îndoieli. O, da, se poate raționa despre Dumnezeu, dar „a-L cunoaște” (a te naște pentru El) este cu totul altceva!

Nevoia de a fixa în cuvinte aceste clipe de viață, de viață adevărată în mijlocul comediei artificiale a personajelor. Dar tremur: mi-e teamă ca nu cumva cuvintele să devină obstacole.

Câteva momente, și sunt sătul de lumină. Și totuși, nu știu nimic mai mult, nu sunt nimic mai mult. Rămâne pacea.

Sunt fericit. Nu îndrăznesc să mă gândesc la alte momente. Mi-e teamă ca bucuria să nu-și ia zborul. Și totuși, știu că nu am dreptul să flirtez cu Tine, Doamne. Știu că tu vrei să mă seduci după o lungă absență, doar că te vei ascunde din nou ca soarele pe care îl iubesc. De ce? Am nevoie de soare, Doamne!

AM PLECAT AVID

Am plecat avid
și mă întorc dezamăgit.

Am crezut că aș putea, Doamne,
apropiindu-mă de noi plaje,
să adun roade noi și să satur inima mea.
Dar pentru mine lumea este o livadă pustie
când mâinile mele
sunt închise și nu pot să primească.

Am crezut că aș putea, Doamne,
căutând soarele,
să încălzesc acolo sufletul meu și să-l umplu de lumină.
Dar pentru mine,
asupra lumii se întinde profundă noaptea,
când pleoapele mele sunt închise.

Am crezut că aș putea, Doamne,
privind lumea,
să citesc în ea un poem frumos
pentru a extazia spiritul meu.
Dar pentru mine lumea nu-i decât un decor urât,
Dacă eu sunt comediant.

Am plecat avid
și mă întorc dezamăgit...

Acum știu de ce, Doamne...

*Dacă lumea era cenușie,
este pentru că avea culoarea mea.*

Extrase din *Cu inima deschisă*, de Michel Quoist,
editura Sapientia, Iași, 2012

Traducere de **Andrei Adam MOTYKA**

Anul II

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Coordonator: pr. Anton CIOBA

Redactor: Antoniu SUCIU

Din redacție: Cristian BONȚE, Mihaela DANCIU, Andrei MOTYKA, Cristian NEAGOE, Antoniu SUCIU

ADRESA REDACȚIEI

Seminarul Teologic Greco-Catolic,
Parcul Traian, 20, Oradea, Bihor, România.

E-mail: seminaroradea@yahoo.com

www.seminaroradea.ro